

ПОЛЕ

Полето грѣе въ пролѣтна позлата,
и тучни ниви въ утрото шумятъ;
тъй хубава изглежда днесъ земята,
че иска ни се да вървимъ на пѣтъ.

Да минемъ край копачкитѣ засмѣни,
да чуемъ сладка пѣсень какъ се лѣй.
О, родна ширь, бжди благословена,
благословено ти бжди, поле!

Ти хранишъ ни съсъ едрата пшеница
и съ пълни шепа давашъ плодове;
надъ тебъ прелитатъ веселитѣ птици
и пълнятъ съ пѣсень синьото небе.

Шумятъ край пѣтя шипкитѣ зелени,
и вѣтръ вѣе въ свежитѣ листа;
повтаря съ насъ: — Бжди благословена
ти, скъпа майко — българска земя!

Богданъ Овесянинъ

